Voetstappen klinken boven mijn hoofd. Ik hoor stemmen, vervormde zinnen. Ik versta niet wat ze zeggen. Stond dat appartement niet leeg?

In het studentenhuis had ik daar nooit last van, al ben ik blij dat ik er weg ben. Weg van de studentenkamer zo klein als een bezemkast, weg van de torenhoge afwas die zichzelf telkens leek op te stapelen en weg van de bonkende muziek van mijn huisgenoot Karel.

Een appartement op de één na hoogste verdieping van mijn favoriete stad leek perfect. Leek, want de bovenburen maken meer herrie dan Karel. Het gebonk is beangstigend. Overdag ben ik nooit thuis, dus mijn buren spreek ik niet. Ik heb geen idee wie het zijn.

Tim: "Ik onderdruk mijn zenuwen en durf nauwelijks te ademen".

Iemand bonkt op de deur. Ik houd mijn adem in. "Is daar iemand?" klinkt een mannenstem achter me. Zonder geluid te maken leg ik het pakketje op tafel. Voorzichtig draai ik me om naar de deur die dicht zit. Dat moet iemand van de gemeente zijn. Nogmaals klinkt de stem: "HALLO?". Ik onderdruk mijn zenuwen en durf nauwelijks te ademen. Met mijn blik op de deur gericht blijf ik doodstil zitten. Ze komen vast langs om leegstand te checken. Ik ben hier niet langer veilig.

Buurman Joost: "Ik kom hem vaker tegen".

Het wachten duurt uren. De lift komt maar niet. Ik staar naar mijn horloge. Half zeven. Dan bereikt hij eindelijk de grond. Als ik de lift instap, passeert een jongeman met grijze capuchon mij. Zijn boodschappentassen lijken zwaarder dan de mijne. Ik kom hem vaker tegen. Een praatje maken zit er niet in; altijd één met zijn mobiele telefoon. Totaal afgesloten van de buitenwereld. Bizar. Ik woon hier al twee jaar en heb nog steeds geen idee wie hij is. 'Pling!' De lift heeft de negentiende etage bereikt. Eens kijken of ik dit keer wel alle boodschappen van het lijstje heb weten te vinden. Het zou niet de eerste keer zijn dat vrouwlief me voor een courgette terug naar de supermarkt stuurt.

Wijkagent Erik: "Geen idee wie het zijn".

Ik kijk omhoog. De hoge flat lijkt in de lucht in een punt te verdwijnen. Het ontwerp doet me denken aan een potlood. Twintig verdiepingen hoog. Achter de meeste ramen brandt licht, maar de bovenste verdieping is meestal donker. Ik kom hier niet zo vaak. Een aantal bewoners ken ik inmiddels aardig goed, maar van de meeste heb ik geen idee wie ze zijn. De hoge muren van het gebouw nodigen niet uit.

Vanuit het donker komt een opvallende auto de hoek om rijden. Een jongen die net stond te pinnen om de hoek van de flat, loopt richting de auto. Hij draagt een grijs vest, met zijn capuchon ver over zijn hoofd getrokken en twee boodschappentassen in zijn handen. Snel, vergeleken met andere voorbijgangers, stapt hij de auto in, die wegscheurt. Dit klopt niet, als je het mij vraagt… Ik trek het kenteken na.

Huisbaas Frank: "Ik vertrouw ze voor geen meter".

Gefrustreerd zap ik het nieuws weg. De zoveelste wietplantage opgerold. Het maakt me zenuwachtig. Ik moet er niet aan denken dat het in één van mijn appartementen gebeurt. Sommige huurders vertrouw ik voor geen meter, maar toch ga ik met ze in zee. Ik moet toch iets om de alimentatie te kunnen betalen? Dan komt zo'n deal goed uit. Ik verhuur het appartement voor een goede prijs en de huur ontvang ik contant. De belastingdienst weet nergens van.

Tim: "Mijn hart bonst in mijn keel".

De remlichten van de auto die voor me rijdt worden steeds groter en feller. Op dit tijdstip nog file? Dan zie ik het pas: controle. Mijn hart bonst in mijn keel. Ik voel een koude rilling over m'n rug gaan. Het zweet breekt me uit. Voor ik me ervan bewust ben, kijk ik achterom naar één van de rood-wit geruite tassen, die geklemd staat tussen de achterbank en bijrijdersstoel. Op het moment dat de agent op de ruit tikt en gebaart de auto langs de weg te zetten, besef ik hoe erg ik in de problemen zit. Ik kan geen kant meer op.

Politieagent: "Ons vermoeden wordt bevestigd".

"Meneer, stapt u even uit?" De jongen in de auto is bleek weggetrokken. Langzaam komt hij uit het voertuig. Het is duidelijk dat hij iets verbergt. Tussen de bank en de stoelen zie ik big shoppers met gesealde pakketten erin. "Handen tegen de auto, meneer" beveel ik. Ik fouilleer hem. In zijn jaszak voel ik iets scherps. Sleutels. Deze zijn van de woontoren in de buurt.

In de woontoren aangekomen, sluit een jonge vrouw de deur van haar appartement achter zich. "Bovenburen? Ik hoor regelmatig voetstappen. Alleen laat in de avond. Ik weet niet wie ze zijn." Eén van de andere bewoners vangt het gesprek op. "Ik zie regelmatig iemand met een grijze capuchon naar de bovenste verdieping gaan. Vaak met grote tassen."

De sleutel past. Het slot klikt open. Met mijn voet duw ik de deur van me af. Er is niemand binnen. De karige inrichting in het appartement is bedekt met een dikke laag stof. Er hangt een doordringende, vieze geur. Op tafel staat een weegschaal met plastic zakjes vol poeder ernaast. In de hoek staan meerdere big shoppers. Dit is een drugspand.

Spookbewoning is verblijven in een woning die officieel leegstaat. Zo blijven criminelen uit het zicht en hebben zij een plek voor o.a. drugshandel en prostitutie.

Waarom krijgt u dit?
De politie werkt er hard aan om uw buurt zo veilig mogelijk te maken. Daarom controleren we op leegstand. Zo maken we het criminelen moeilijk anoniem te blijven. Daar kunt u bij helpen!

Maakt u zich weleens zorgen over uw buren? Zijn er verdachte zaken rondom uw woning? Voelt u zich weleens onveilig in uw buurt?

Neem dan contact met ons op:

Politie **0900-8844**
Bij zaken als (geluids)overlast, het zien van een verdacht persoon of burenruzies.

Politie, ambulance en/of brandweer **112**
Bij levensbedreigende situaties.

Samen zorgen we voor een fijne woonomgeving!

POLITIE

De twintigste verdieping

Neem een kijkje in de wereld van spookbewoning. Lees vier persoonlijke verhalen in één spannende story.

Leestip: voor onderweg, op het werk of bij de koffie. Weggooien kan altijd nog;-)